

מסורת הש"ס

(א) לעיל נט. לקמן ע. יצמות
(ב) קדושין סג. נדרים פה.
(ג) ז"ק ה, א (שם נא).
(ד) גי' יעב"ז ליה.
(ה) נברכות כד. וישן
(ו) עי' תוס' לעיל מז: ד"ה
כתב לה וכו', (ז) ערוך ע'
סס ב' פ"י מטמון.

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה שום וכו'
שלשים ואחד סלע ודינר
כז"ל וכן בסמוך:

מוסף רש"י

קובם. שאני עושה
לפני. אשה שמירה
בגללה. עשה עושה
מלאכה. יהא אקור לפין
קיום. (במחצת ג.)
משני
לפי יצוי לפין כקדש
(דעליו טו.) משיבות לו
אינו צריך
לחפר. ונד. וז. שאלו
לפי לקדשו לפי אהלו
(שס) אלו בגלל תרין לשכר
שאלו מדה. שם שהיו
מקדשין עובדן (דקדושי ג.)
לדבריהם. שבת עשנו
למעשה. יהיה לא מלא
מורה. (במחצת ג.) דלל
למלאכה. וכל דללו לא מנהי
לשקיעו. בגלל מה. חכי
לחנמא. (דפס.)
יפר שבא תעריך. עליו
ויהר. מן הראיו. לו. שאל
מעריך. על עשה. יהיה
יתור. מן הראיו. לו. ויתור
ממה. שבת מייח. נשמות
לז. ונכמות. (לעל סד.)
למארינן. מן הראיו. לו. עושה
לשקול. לו. טלמין. שמי
עשנו. שכן שאל טלמין
בגלל. (דקדושי ג.) דמות
לו. אינו
לשקיעו. (לעל טו.)

תוספות רי"ד

דמעשה ידיה הוא אמר
ורבי עקיבא לעצמה
מציאתא לא רבי דהנן
קנים שאני עושה לפין
אליהם הלפני רבי'א יתר
שכמו עתה'ן עליו יותר
מ' הארץ לו מ' ת"ק
סבר אלא הלפני משום
דמשעבדו לו אלא אדם
אמר רב שנינו לשם
ואר"ה העדפה היו דירה
ורו"ע סבר יפר שהעדפה
היה ארץ חילי עלי'
נדרה אם לא יפר לא
דמיא העדפה הווא
דמשה ידיה קפיד רבי
עקיבא ואמר לעצמה לא
חייב לכמה ואף על
לרבא עברה הווא
לרבא התם הוא משום
דקנאה ברימ' אלא הכא
לא משעבדו ליה אלא
לשליטתא אבל העדפה
בדירה הו' מציאתא שכן
אמר ר' הור' לא
יבי' אתה דהתי' דירה א"ר
אפוקי תהי' הכי מציאת'
הווא לבעל דאית ליה
התק' משום איבה וכו'
לחור'פ' רועי'א לעצמה
דהשאת העדפה [של]
מעשה ידיו הו' ארץ
והו' ארץ חיישין לזכות
מציאתא: כי אתא רבין
אמר בתועפה שלא ע"י
הדחק כי' על פלוגי'
ובעל הוי' מ' משום
מעל כס' שהוא נותן
מזה כי פלוגי' בתועפה
ש"י הדחק מ' רבין
אמר לחרוץ מציאתא לא

דמעשה ידיה: ושיך למימר שיהא שלו דמעשה ידיה תחת מזונו:
קונסם שאני עושה לפיך: מה שאני עושה יהא קונסם לפיך: אינו לרייך
להפטר: דמעשדא ליה, ואפי' לשמא תעדיף נמי לא חיישינן דאי מעדפה
נמי לבעל הוא: **שמא תעדיף:** והעדפה דידה הוא וחייל עלה קונסם:

שלא ע"י הדחק. כגון שהיא עיריני
וצעלת מלאכה: ע"י הדחק. כגון
שהדחקה עצמה והעדיפה: ה"ג והא
גי אחא רבין כו'. וקס"ד מציאתה
היא העדפה שלא על ידי הדחק היא
הכי פליגי בה: ומשני אמר רב פפא
מציאתה העדפה שעל ידי הדחק
היא. דרוב מציאות צריך לחזר
אחריהם כגון דגים שנשארו ביבשה או
צבי שבור או לחפש סימא" צקרקע:
שמים שלג וארבע צבה אחת. שומרת
קישואים ועווה פשתן ומלמדת שיר
לנשים בשכר ומחממת ביצים בחיקה
או ציף תולעים העושים מש"י הנשים
מחממות אותן בחיקן והם נולדים:
ממהו. מה יהו כעל ידי הדחק או לא:
ממקיקו רבא בר רב חנן. אדרבי
יהודה בן בתירא: מרתנ' ומת
חסנו. ונפלה לפני יצם והוא תוצע
עמה שפקקו לאחי: יכול הוא שיאמר
כו'. או חלוק או יצם אבל אחיו או
יתן או תשב עד שיליץ ראשה: הוא
עופס כנגדו ט"ו מנה. שלש יותר
הצלתם עליו לכתוב כמכותה לצד
תוספת שהוא מוסיף לפי משמעת
בזהו. אלף דינר הן עשרה מנה: וינגד
השום. אם בא חתן לכתוב קבלה עליו
כנגד אלף דינר של שום שתכניס לו
בגדים או כלים המשתמחין בהן והן
פופותחין או פרקמטיא ודך הנועדים
למזומטי חתן לשומם יותר משויים
לכבוד הכלה ונלחצה עד צעלה: הוא
פופס פחות חומס. לא מיעיבא דלא
של אלף דינר הוא כותב ח' מאות זו:

שום זמנה וזוה מנה אין לו אלף
ומנה. הניקה שום לקבלו עליו בשטר
הכתובה זמנה והוא שיה מנה בשוק
לכל אדם אין לו לומר תנו לי עוד
חמישייתו שהרי אמרו לפחות חומש מן
השום לפי שלא אמרו דברים הללו
אלא בשום ששמאזוה צבית חמנים
והנשואים ומיהו תוספת שליש לא
יוסיף שלא אמרו להוסיף שליש אלא
מיד: שום זמנה היא נותנת שלשים
מקבלו זמנה שאמרו לו כתוב מנה
של מנה צריך שיסומו אותו צבית של
ודינר דהוי מנה וחומשו: וז' מאות. שום
שקבל עליו לכתוב מארבע מאות:
היא נותנת חמש מאות. לפי שומת הנעדים
שם: וכשתמו

[illegible]

אשה לעצמה ולא חיישן לאיבה שגם שהעדפה היא של בעל משום דמעי"א הוא אכל בה כ"א"ע הנקנית בדמים ור"ע סבר לבעלה שאית ליה תיקון [שתיקון שיהא לבעל משום] ולא הוי לבעל ולא חייש לאיבה באיזו העדפה פליג ר"ע ואמר דהוי דאשה באותה רת עצמה לגדל שינה מעיניה לבילות והתם ליכא איבה אבל מה שמעדת בלי שום דחוק

מציאת האשה פרק ששי כתובות

ד"ר יעקב יעשי כתובות **סו.**

רבי עקיבא לעצמה
 קונם שאני עושה
 רבי עקיבא אומר יפר
 מן הראוי לו אלא
 לבעלה רבי עקיבא
 אמת רבין אמר רבי
 ידי הדחק כולי עלמא
 פליגי בהעדפה שעל
 סבר לבעלה ורבי
 רב פא מציאתה
 קדמי פלוגתא דרבי
 פא עשתה לו שתי
 בינא בשלשה או ד'
 בושתה ופגמה:
 רב חנן אלא מעתה
 ה"נ דבעי למיתן ליה
 הוא אלא רקק בבגדו
 עי למיתן ליה בושת
 תנן ירקק והגיע בו
 והעביר טליתו ממנו
 ת זו ו' ואמר רב פא
 בבגדו פטור בבגדו
 ו אית ל' זילותא
 שני אלא מעתה בייש
 זילותא לכולהו בני
 יתן להו בושת לכל
 לא גופייהו הכא
 תנ' הפוסק מעות
 חכמים יכול הוא
 רוצה ליתן ו' ואי
 כנים לו אלא דינר
 עשרה מנה וכנגד
 חומש שום במנה
 מנה שום במנה
 ואחד סלע ודינר
 חמש מאות מה
 שחזן

מִשְׁמַע דְּמִלְאָה תַּחַת מִזְוֹנוֹת כִּמוּ מַעֲשֵׂה יְדֵי מַדְמַדְמִי מִלְאָה
לְהַעֲדָפָה וְאִף עַל גִּב דְּלֹאָר בִּפְ"ק דִּבְ"מ (דף יב:) דְּמִלְאָה הָאֵשֶׁה
לְבַעֲלָהּ כִּי הֵיכִי דְלֹאָ תִּיְהִי לֹה אִיבָה לֹא קָשָׁה מִיֵּדִי דְמַעֲשֵׂה יְדֵי
נִמְנִי מִשׁוֹם אִיבָה הֵן כְּדֹאָמְרִינן בִּפְ"א ע"פ (על דף נח: וסא) קִסְכָּר
מִזְוֹנֵי עֵינֵיךָ וּמַעֲשֵׂה יְדֵי מִשׁוֹם אִיבָה וּמִיֵּדִי קָשָׁה דְּאִמְרִינן לְהָאֵשֶׁה
רִבְּהָ (יבמות דף ט: וסא) גִּבִּי לֹא זֶה חַוֵּה וְזֹכֵרִין בְּמִלְאָתָא וּבְמַעֲשֵׂה
יְדֵי וּמִפְרַשׁ טַעְמָא בְּגִמְרָא דְלֵצִין וְזֹכֵרִין בְּנִתְּלִיתָהּ טַעְמָא מִלִּי אֲמֹר
יְבִיָּה וּגִבִּי מַעֲשֵׂה יְדֵי קִלְמָר טַעְמָא מִלִּי אֲמֹר רִבְּנָן דְּמַעֲשֵׂה יְדֵי
מִזְוֹנוֹת ה"ל לְמִנְקֻט בְּתַרְוִיָּיהוּ חַד טַעְמָא אִוּ מִשׁוֹם אִיבָה אִוּ מִשׁוֹם
וְהֵלֵךְ בְּמַתְנִיתִין אִינִי נוֹתֵן לְאֵשֶׁה בִּשְׁמֵס שְׁלֵם וְלֹאִישׁ לְבַד דְּמִי בְּשִׁמוֹ
תִּשְׁלֹא הִיּוּ נוֹתֵנִין לְאֵשֶׁה גַּם לְבַעֲלָהּ לֹא הִיּוּ נוֹתֵן כְּלוֹם וּמִלִּי פִּירִין
א לְבָרַב בְּנֵי מִשְׁפָּחָה. שְׁעִלִישׁ לְשׁוֹמְרוֹ מִן הַמִּכִּיס אוֹתוֹ אֲבָל עֲשִׂיר
פְּחוֹת חֹמֶשׁ. בְּקוֹנְטֵמֵט פִּירֵשׁ שְׁנֵי טַעְמִים חֹדָּא מִשׁוֹם שְׁפּוֹחֵתִין
לִישׁ שֶׁל כֶּסֶף דְּפַחְתִּי וְיִצְרִישְׁלִי מִנִּי אֲמַר שְׁמוּאֵל שְׁמוֹס דַּעֲתָה שֶׁל
בְּיָד הַכֹּהֵן וְלִחְבָּהּ עַל בְּעָלָהּ וְנִרְאָה דֹּחַ הַטַּעַם דְּקִדְקֵךְ מִדְּאִיִּנְטֵרִין
וְהֵן פּוֹחֲתִין כִּי יִרְבֵּה כִּמוּ וּזְוֹתָ אֲבָל לְטַעְמָא שְׁשִׁמִּין יוֹתֵר לְכַבֹּד
טַרְס בְּגָדִים וּפְרַקְמֵטִיא בְּגָדִים שְׁמַשְׁתַּמֵּשִׁים בָּהֶן וּפּוֹחֲתִין וּפְרַקְמֵטִיא
דְּקוֹא) אֲלֵא כְּלוּמַר שְׁאִין שְׁמַשְׁתַּמֵּשִׁין בָּהֶן כְּגוֹן בְּגָדִים שְׁאִין תְּפּוּרִין
וְסִי לְקַבְּלוֹ עֲלֵיו בְּשִׁטְרַה הַכְּתוּבָה בְּזִמְנָה וְהִיא שׁוֹה מִנָּה בְּשׂוֹק לְכָל אָדָם
וְסִי לִזְוֵה הַלְשׁוֹן דְּכִשְׁאֲמָרָה שׁוֹם בְּזִמְנָה שׁוֹה מִנָּה רוּחָה לִּזְמַר שְׁחִכִּים
וְלִי אֲלֵא מִנָּה בְּלִבָּד וְאִין לְרִיךְ שִׁישׁוֹה שְׁלֵשִׁים וְאַחַד (א) וְדִינָר אֲבָל שׁוֹם
וְלִי שׁוֹם בְּזִמְנָה שִׁיכְחוּז לֹה בְּכַחוּבָתָהּ הַלֵּךְ לְרִיבָה לְהוֹסִיף חֹמֶשׁ:
וּשְׁחָתוּ

תרי אמוראי ולא איפסק הלכה כחד מנייהו התם עבדינן כמאן דשקלי וטריא אליבא דרבין לא עבדי' הכי עד דפסקי' בפ' יחידי דהאי דשקלא וטריא אליבא דיחידי אורחא דספיקא ולמיפשט בקושיא ולא למיפסק הלכה כוותיה: **מתני'** הפוסק מעות לחתנו ומתו הוא שיאמר לאחיו הייתי רוצה ליתן ולך א"א ליתן פ' אלו היה חתנו קיים היה יכול

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י פכ"א מהלכות
 ראשית הלכה ז סמג
 לאוין פא ועשין מה טור
 ש"ע זכ"ה ס' פ' טע"א:
 ו ב טור זכ"ה ובי"ש:
 ז ג ד מ"י פ"ג מהלכות
 חובל ועשין הלכה ט
 סמג זמין וטו"ש ז"ח
 ס' תכ טע"ף לז וזא:
 ז ה מ"י פ"ג מהל'
 ראשית הלכה טו סמג
 עשין מה טו"ש זכ"ה
 סמג נכ טע"ף ז א:
 ז ו מ"י פ"ג שם ה"א
 סמג שם טו"ש שם
 ז זמין ס' טע"ף א' ב' ג'

תוספות רי"ד (המשך)

תוספות ר"ד (תנשק)
שהיא בעלת מלכא ויהי
מסרם בחבורתה בלעז ויהי
ומציאתה נמי בלי דוחק
וזה הלכך ואז לחיוב כל
לבעז לחיוב: איבה: אמר
בר פפא מציאתה כהנדרפה
שעל יד ידחוק דמאי פ'
שעל אתי לחיובי דלרבינן
לאוקמי מילתא דרבא
דאמר אפיפא ואמר מי
סברת דמציאתה כהנדרפה
שלא אז ידחוק דמאי
מורה בה ר"ע אל'
מאי אלא להנדרפה שעל
יד ידחוק שרוב מציאת'
אדם עזר לחיובי דהורודך
נכון דאפיפא נהרא והורודך
אזח צבי שרוב וההורופ
בקרעק למצאו ולמציא
אי אמר רבי מציאת'
האשה לבעלה קשה דידה
אזייתא א"ו אפיפא ותי
כל מציאת האשה לבעלה
ר"ע אומר לעצמה בעל
בר פפא עשה לו בכת
אחת מהו בני כרנא ג'
מה תיקי פ' כרנא נון טוה
ושמרת קישוראי ומלמדת
ידי לבנות ומתמנתה בני
תולעם על שם בחיקה
ומשתכרת ככולן כהנדרפה
שלא יד ידחוק דמי
וזהו דבעל איבי דרבי
אין כע"י אדחוק דמי
ואזן אשה וקאי
בחיקוי וכבת ר"ל וכל
כיון דהנן בעיא אל'
שייכא אלא אליבא דר"ע
והיינו דהלכת כ"ע ורבינו
האי גאון וכל הגאונים
האי פסקי כרבנן וזה
ג"ל דהלכת כרבנן דאך
קיימאן לן יחיד ורבם
הלכת כרבנן וזה דבמה
סמיי [סתם] רבי כרבנן
אזח חנ מ"ה לבעלה
כרבנן וכן מ"ה בשנים
אזחין ואף על גב דבעי'
בר פפא ורבינא שאל
אליבא דרבי אל דס"ל
ותוהי אלא אמליתיה
דייקו למידע טעמיה
דיל וילועל אל סמיי
כוחיה ומה' אל שבקנן
אזרח דהלכת דקיימאן
לן ורביה הלכת כרבנן
ותלכת כסתם משנה דר"ע
היינו לזרם בבלותא דר'
ורבנן דאף על גב דמקשי'
ומפרקי מילתא דר"ל אל'
שבקנן אשיבא כלא
דנקט' יחיד ורביה הלכת
כרבנן דאזי אף קשיו לן אל'
לאמרוני דרביה הלכת
אל בני דליקויי לחורצו
מילתא דידה אלא תישיק'
להו ולמידע דאזח סממיה
ומה הוה סבר מ"ה ליל'
משיבך ברביה למעביד
כחידע דרפסקי בעי
דחל' כחידע וליה למימר
אזח סבר דכל אמר
דמקשי' ומפרקי' אליבא
דידיה הלכות כותיה אלא
אזי אפילו רבי תנאי אז